

РЕШЕНИЕ

№ 6821

гр. София, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 19.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5941** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, вр. с чл.267, ал.2, т.6 от ДОПК.

Образувано е след отделянето му с Определение № 3952/27.05.2019г. по адм.д. 5741/2019г. на АССГ, по жалба на В. М. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], чрез пълномощника й адв. П. М. от САК и с адрес за призоваване: [населено място], [улица], №7, ет.1 срещу Решение №ПИ-249/05.10.2018г., издадено от И. Х. - директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалба с вх.№94-В-362/17.09.2018г. срещу действията по изп.дело №180528726/2018г., предприети от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Жалбоподателката твърди, че нотариална покана за доброволно изпълнение изх.№ 01-6500/10946 от 23.09.2013 г. няма качеството на индивидуален административен акт(ИАА), поради което не е годно изпълнително основание за образуване на изпълнителното дело. Ако съдът приеме, че е ИАА, то същият не е влязъл в законна сила. В акта не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на обжалване, поради което намира приложение разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК като крайният срок за обжалването му е бил 16.12.2013 г. Същевременно срещу нотариалната покана е било депозирано Възражение с вх.№ 01-6500/10946 от 04.11.2013г., представляващо жалба срещу този акт, по която не е проведено административно производство и липсва произнасяне. Поради това е незаконосъобразно по една неприключила преписка да се образува изпълнително производство. Навеждат се доводи за погасяването по давност на претендираните с поканата вземания, позовавайки се на чл.171, ал.1 ДОПК, поради което моли да бъде задължен директора на НАП да

прекрати образуваното изпълнително дело №[ЕИК]/2018г. като се вдигнат и наложените обезпечителни мерки. Моли по реда на инцидентния съдебен контрол да бъде прогласена нищожността на съдържащото си волеизявление в Нотариална покана № 01-6500/10946 от 23.09.2013 г. като индивидуален административен акт, поради противоречие с нормите на чл.59, ал.2 АПК, за което излага съображения. Моли оспореното решение да бъде отменено.

С определение от 07.10.2019г. съдът е отделил жалбата, в частта на искането за обявяване на нищожност на съдържащото се волеизявление в Нотариална покана № 01-6500/10946 от 23.09.2013 г. като индивидуален административен акт, поради противоречие с нормите на чл.59, ал.2 АПК, по което е образувано адм.дело № 12102/2019г. на АССГ. С решение № 7080/08.12.2020г. съдът е отхвърлил жалбата, като решението е оставено в сила с решение №8593/14.07.2021г. по адм.д.3950/2021г. на ВАС.

В съдебно заседание, жалбоподателката се представлява от адв. М., който поддържа жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът, чрез юрк.И., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Видно от адм.д.3517/2017г. на АССГ, делото е образувано пред Административен съд София – град след изпращането по подсъдност с определение № 28/05.04.2017г. по адм. дело № 83/2016г. по описа на ВАС и ВКС – Смесен петчленен състав на искова молба на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ) срещу В. М. Г. с правно основание чл.422, ал.1 ГПК за установяване съществуването на вземането на ищеца в размер на 383 282.18 лева, представляващи главница – сума, изплатена като финансова помощ по Договор № 3263/02.10.2007г. за предоставяне на финансова помощ по Програма С., 51 685.81 лева, представляващи лихва върху главницата за периода от 27.09.2012г. до 29.01.2014г., както и 13 499.04 лева – разноси по изпълнителното дело. Съдът се е позовал на определение № 28/05.04.2017г. по адм. дело № 83/2016г. по описа на ВАС и ВКС – Смесен петчленен състав, в което е направено тълкуване, че писменото изявление на органите на Агенция С. – ДФ „Земеделие“ за прекратяване на договора по Наредба № 14 и за връщане на изплатената сума заедно със законните лихви върху нея, е индивидуален административен акт, който установява публичното държавно вземане, предвидено в чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК. Съдебният състав на АССГ е приел за безспорен факта, че волеизявлението за прекратяване на договор № 3263/ 01.10.2007 г. и връщане на получената помощ, ведно със законните лихви, обективизирано в нот.покана - писмо с изх. № 01-6500/ 10946/ 23.09.2013 г. на директора на Областна дирекция – В. на ДФЗ, е надлежно връчено на 16.10.2013 г. на ответника В. Г.; същото като индивидуален административен акт не е оспорено от получателя на помощта и е влязло в сила. Изложил е мотиви, че е налице влязъл в сила индивидуален административен акт, който установява публичното държавно вземане по чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК, като при това положение, вискателят ДФ "Земеделие" няма нужда, а следователно и правен интерес от съдебна защита, тя е недопустима както по реда на заповедното производство по ГПК, така и по чл.128 от АПК, поради което е оставил без разглеждане исковата молба на Държавен фонд „Земеделие“ срещу В. М. Г. с правно

основание чл.422, ал.1 ГПК за установяване съществуването на вземането на ищеца в размер на 383 282.18 лева, представляващи главница – сума, изплатена като финансова помощ по Договор № 3263/02.10.2007г. за предоставяне на финансова помощ по Програма С., 51 685.81 лева, представляващи лихва върху главницата за периода от 27.09.2012г. до 29.01.2014г., както и 13 499.04 лева – разноси по изпълнителното дело. Определението, с което е прекратено на осн. чл.159, ал.1, т.1 АПК производството по делото, е било обжалвано от В. Г.(ответник по делото), като ВАС с Определение №13545/08.11.2017г. по адм.д. 10912/2017г. е оставил частната жалба без разглеждане, позовавайки се на чл.210, ал.1 вр. с чл.236 от АПК, приемайки, че обжалваното определение е благоприятно за Г. и за нея липсва интерес да го обжалва. В същия смисъл е и произнасянето на петчленен състав на ВАС с определение №15642/19.12.2017г. по адм.д. 13609/2017г., без да са излагани доводи по същество.

В ТД на НАП [населено място] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018г. на основание изпълнителен титул за събиране на изискуеми публични задължения - Нотариална покана № 01-6500/10946 от 23.09.2013 г. във връзка с подписан договор за отпускане на финансова помощ между жалбоподателката и ДФ“Земеделие“ с рег.№ 3263/02.10.2007г. по програма С.. Изпратена е покана за доброволно изпълнение от 13.06.2018г.

С постановление за налагане на обезпечителни мерки(ПНОМ) с изх.№ С180022-022-0039772/13.06.2018г. на осн. чл.200 и чл.202, ал.1 във вр. с чл. 195, ал.1-3 от ДОПК публичният изпълнител е наложил заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, в размер на 371 485,57 лв., в това число лихва в размер на 92 380,32 лв. и главница 279 105,25 лв.

С оспореното в настоящето производство решение № ПИ-429/05.10.2018г., директорът на ТД на НАП [населено място] е оставил жалбата срещу действията по образуването изпълнително дело без уважение. Мотивирал се е, че е налице годен изпълнителен титул- публично вземане по смисъла на чл.162, ал.2, т.8 ДОПК, а именно АУПДВ, обективизирано в горечитираната нотариална покана, представляваща индивидуален административен акт, който е влязъл в законна сила.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Съгласно чл. 268 вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК, когато решаващият орган – директорът на ТД на НАП остави жалбата без уважение, решението му подлежи на обжалване пред административния съд. Следователно, предмет на съдебен контрол в настоящето производство е решението на директора на ТД на НАП, както и обжалваните пред него действия на публичния изпълнител.

Настоящият съдебен състав намира, че решението е законосъобразно. То е издадено от компетентен орган в кръга на неговите правомощия и при спазване на материалния и процесуалния закон.

Спорът е относно приложението на материалния закон. Съдът намира за правилни и обосновани изводите на решаващия орган.

Съгласно чл.162, ал.2, т.8 от ДОПК публични са държавните и общински вземания за

недължимо платените и надплатените суми, както и за неправомерно получените средства от европейските земеделски фондове и от свързаното с тях национално съфинансиране. В този смисъл е и разпоредбата на чл.27, ал.5 от ЗПЗП, която определя, че публичните държавни вземания на РА, които са установени с административен акт, се събират по реда на ДОПК. Разпоредбата на чл.165 ДОПК категорично разпорежда, че събирането на държавните и общински публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган. Поради липсата на специален закон, който да въвежда друг ред за събиране на публични държавни вземания, съгласно тази разпоредба, санкциите могат да се удържат само след като актът за тяхното установяване влезе в сила.

От доказателствата по делото и установеното в приложените съдебни решения, е безспорно че изпълнителното производство е образувано на основание годен изпълнителен титул по см. на чл. 162, ал.2, т.8 ДОПК – установено публично държавно вземане, обективизирано в Нотариална покана № 01-6500/10946 от 23.09.2013 г. във връзка с подписан договор за отпускане на финансова помощ между жалбоподателката и ДФ „Земеделие“ с рег.№ 3263/02.10.2007г. по програма С.. Изрично в мотивите на решение № 7080/08.12.2020г. по адм.д. 12102/2019г. на АССГ и потвърдилото го решение на ВАС е прието, че нотариалната покана е влязла в законна сила.

С определение № 28/05.04.2017г. по адм. дело № 83/2016г. по описа на ВАС и ВКС – Смесен петчленен състав, е прието, че писменото изявление на органите на Агенция С. – ДФ „Земеделие“ за прекратяване на договора по Наредба № 14 и за връщане на изплатената сума заедно със законните лихви върху нея, е индивидуален административен акт, който установява публичното държавно вземане, предвидено в чл. 162, ал. 2, т. 8 ДОПК. Процесният ИАА е законосъобразен и в този смисъл са мотивите на решение № 8593/14.07.2021г. по адм.д. 3950/2021г. на ВАС. Изрично е посочено, че актът е мотивиран, поради което не е нарушена разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Също така с влязло в законна сила съдебно решение е прието, че процесният административен акт не е нищожен. Съдебно опровергани са твърденията на жалбоподателката за негоден изпълнителен титул, поради което възраженията в тази насока са неоснователни, а изпълнителното производство е образувано правилно и законосъобразно.

Относно наведеното с жалбата възражение за изтекла погасителна давност, съдът не дължи произнасяне в настоящето производство. Както е известно, давността не се прилага служебно, а по искане или възражение на длъжника. Възражението за изтекла погасителна давност е способ за защита на длъжника при започнало производство по принудително събиране на задължението. Компетентният орган, който трябва да се произнесе по искането за прилагане на последиците от погасителната давност е този, който следва да издаде съответния акт или да извърши съответното действие. С изтичането на давностните срокове по чл.171 от ДОПК, се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, за което тези срокове са изтекли. В случая, възражението за прилагане на давността и искането въз основа на него, не са направени пред публичния изпълнител, който е компетентния орган да зачете или не последиците на давността, да разпорежи в зависимост от това хода или не на принудителното изпълнение, да отпише вземането. Той е органът, който при наличие на основателно възражение за изтекла погасителна давност на събирането

задължение следва да приложи последиците на давността като прекрати изпълнителното производство и предприеме съответните действия по отписване на задължението. Доколкото давността е въведено с чл.168,т.3 от ДОПК основание за погасяване на държавното вземане, тя е и източник на правомощие по чл.225, ал.1, т.7 от ДОПК за публичния изпълнител да разпореди прекратяване на изпълнителното производство.

По изложените мотиви, жалбата е неоснователна.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на разноски, съобразно чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г., на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 268 ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. М. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], чрез пълномощника й адв. П. М. от САК и с адрес за призоваване: [населено място], [улица], №7, ет.1 срещу Решение №ПИ-249/05.10.2018г., издадено от И. Х. - директор на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалба с вх.№94-В-362/17.09.2018г. срещу действията по изп.дело №180528726/2018г., предприети от публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА В. М. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място] да заплати на Териториална дирекция на НАП [населено място] сумата 300.00 лева, юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО, на осн. чл. 268, ал.2 ДОПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: